

rocích soukromoprávních, plyne již z toho, že se jím určují nároky z určitého poměru soukromoprávního, založeného smlouvou.

Tím jsou dány tedy přesné podmínky, za nichž lze užití ustanovení § 105 ústav. list., podle něhož přezkoumání nálezu rozhodčí komise přísluší řádným soudům.

Žaloba, která domáhá se zrušení nálezu a prohlášení jeho bezúčinným, případně změny výroku rozhodčí komise, domáhá se tedy podle řečeného právě nápravy proti rozhodnutí rozhodčí komise, jako správního úřadu, proti němuž opravného prostředku není.

Žaloba tato byla proto zcela správně podána u řádného a podle bydliště žalovaných u jich příslušného soudu. Rozhodnutí I. stolice neodpovídá tudíž zákonu, bylo proto stížnosti vyhověti a uznati jak se stalo. (Viz rozsudek senátu pro řešení kompet. konfliktů ze dne 2. května 1924 č. 337/25 věstník min. sprav. 2925, sdělení č. 86.)

Nejvyšší soud p o t v r d i l toto rozhodnutí.

D ů v o d y: Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce, opřev rozhodnutí své o náhled vyslovený v rozsudku senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 25. května 1925 č. 337/25. Náзор ten o příslušnosti řádných soudů sdílí i dovolací soud a odkazuje stěžovatele na důvody uvedeného rozsudku, jenž byl vydán v obdobné věci.

Co do příslušnosti soudu, nezáleží na tom, z jakého důvodu běře žalující firma v odpor příslušnou část nálezu rozhodčí komise ze dne 15. července 1925. Postačí, že nález ten se týče věci upravené v § 3. g) zákona o závodních výborech č. 330/25 Sb. z. a nař.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 1925 č. j. R I 1056/25. Dr. Grešl.

Na které spory vztahuje se předpis § 575 odst. 1. c. ř. s. o 8denní lhůté k opravným prostředkům. Nespadají sem spory o určení, že nájemní poměr trvá.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Kratší lhůty § 575 odst. 1. c. ř. s. platí, jak již bývalý vídeňský nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 196 repertoria náleží (Gl. U n. ř. č. 3661) vyslovil a podrobně odůvodnil a jak i československý nejvyšší soud důsledně uznává, jen ve sporech

o námitkách proti výpovědi, v žalobách, jimiž jest se proti pronajímateli (propachtovateli) domáháno odevzdání věci najaté (pachtované) podle § 1096 obč. zák., dále o žalobách, jimiž se uplatňuje zrušení nebo zánik smlouvy nájemní (pachtovní) a konečně o žalobách podle § 569 c. ř. s. na vrácení nebo zpět vzetí věci najaté (spachtované), ale neplatí ve sporech o určení, že nájemní (pachtovní) poměr trvá čili nic. Dovolání podané ve lhůtě 14denní (§ 505 odst. 2. c. ř. s.) jest podáno tedy véas.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 1925 Rv I 1938/25. D. Grešl.

Je-li o námitkách, vznesených vypořídáním proti výpovědi soudní jemu doručené, zahájen spor, není místa v této rozepři pro námitku nepřipustnosti pořadu právního, kterou vypořídání spatřuje v tom, že mělo býti žádáno o svolení k výpovědi podle zákona o ochraně nájemníků. Příspěvek k §§ 477 č. 6 a 572 c. ř. s.

Rekursní a odvolací soud vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva, rozsudek vydaný o námitkách i s řízením předchozím zrušil pro zmatečnost podle § 477 č. 6 c. ř. s, a výpověď odmítl.

Ke stížnosti žalobcově zrušil nejvyšší soud toto usnesení a uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání ve věci jednal a rozhodl.

O důvodnění: Účelem tohoto sporu není, aby žalobci cestou řízení sporného uděleno nebo odepřeno bylo svolení k výpovědi z důvodů uvedených v § 1 zákona o ochraně nájemníků, nýbrž jde o řádnou výpověď danou podle § 561 a 562 c. ř. s., o níž sluší rozhodnouti pořadem práva sporného podle příslušných ustanovení civ. soud. řádu. Předmětem sporu zahájeného námitkami žalované strany proti doručené jí výpovědi, jest podle § 572 c. ř. s. pouze to, zda má výpověď zůstatí účinnou či má-li býti zrušena. Rozhodnutí o tom bude po případě následkem námitek žalované strany záviseti na řešení předběžné právní otázky, zda žalovaná pozůstalost má nárok na ochranu nájemníků, ale rozřešení této otázky nebude míti jiného významu a účinku, než že výpověď bude rozsudkem buď zachována v platnosti nebo zrušena. Pro námitku nepřipustnosti pořadu sporného není tedy v této rozepři místa. Měl proto odvolací soud rozhodnouti o věci rozsudkem. Ježto se tak nestalo, bylo usnesení jeho, vyslovující nepřipustnost pořadu práva, zrušiti a jemu uložiti, aby ve věci rozsudkem rozhodl. O důvod-